

၁၀၀၀၀၀၀၀

၁၆ - ၇ - ၂၀၁၃

အပတ်စဉ် အင်္ဂါနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်။

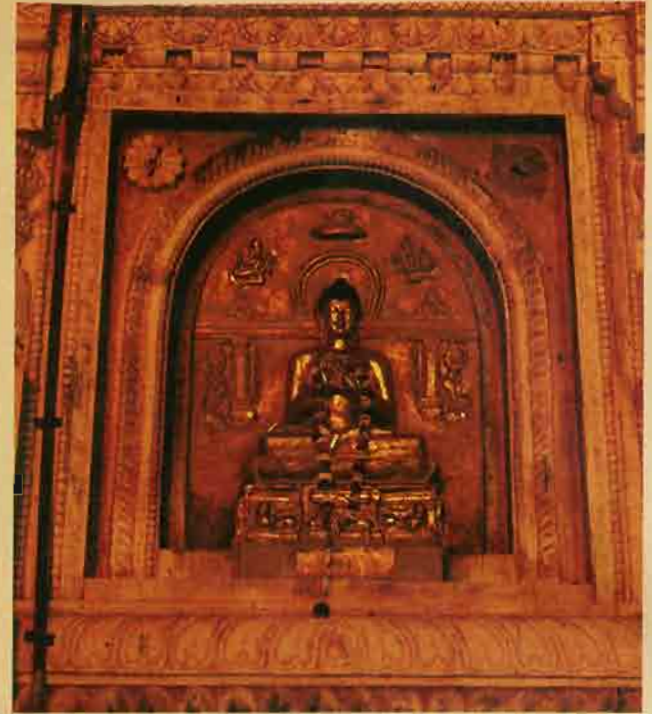
နေ့စာစာဆရာမ၏သံသယ... စာစီစာကုံး
များ... ဖတ်ပြီး... ခဏကြာတော့...

သူတော်စင်ပြု မူ(၅)ခု

- (၁) အလှူပေးစဉ်၊ စိတ်ကြည်လင်၊ ရုပ်သွင်လှပေသည်။
 - (၂) ရိုသေလှစွာ၊ လှူဒါန်းပါ၊ ဩဇာညောင်းရသည်။
 - (၃) လိုသည့်အခါ၊ လှူဒါန်းရာ၊ လိုချိန်မှာ ရသည်။
 - (၄) မငြိမကပ်၊ လှူဒါန်းလတ်၊ အမြတ်သုံးရသည်။
 - (၅) မထိမပါး၊ လှူဒါန်းငြား၊ ၅ - ပါး ရန်ကင်းသည်။
- သူတော်စင်ပြု၊ မူ ၅ - ခု၊ လူမှု မှန်ကန်သည်။

တိပိဋကယောဆရာတော်၏ အလှူကျေးဇူး စွမ်းရည်ထူး

BURMESE
CLASSIC
COM

ကိုယ်ချင်းစာနာ ကြင်နာစွာဖြင့်

လက်နဲ့ မထိမကိုင်ရဲတာလေ။ ဘာကိုလန့်မှန်း မသိဘူးကွ။
 အူယားတတ်တာလေကွာ။ လက်နဲ့ ကိုင်မကြည့်ဝံ့ဘူး။
 ညီမလေးလိုခင်ရတဲ့ လေးလေးရဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း
 ကောင်မလေးတစ်ယောက်က တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို တော်
 တော်လေး ချစ်တတ်၊ သနားတတ်တယ်။ 'သူတို့ခမျာ
 လူကျွေးမှ စားရတာ'ဆိုပြီး ခွေးလေးခွေးလွင့်လေးတွေ၊
 ကြောင်လေးတွေကို ယုယုယယနဲ့ ချစ်ခင်စွာ ကျွေးမွေး
 တတ်တယ်။ လေးလေးတို့ဆို လမ်းမှာ ခွေးလေးခွေးလွင့်တွေ
 ရှိနေလည်း သိပ်ပြီး သတိမပြုမိဘူးလေ။ ဂရုတစိုက်
 မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ခင်မိတော့မှပဲ 'လမ်းဘေးက
 တိရစ္ဆာန်တွေဟာ သနားစရာ သတ္တဝါတွေပဲလား'ဆိုတဲ့
 အသိတရားတစ်ခု ရလာတော့တယ်။ အဲဒီ ညီမလေးလို
 တော့ ဖက်လှဲတကင်းနဲ့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးတာမျိုး
 တွေ မလုပ်ဖြစ်သေးပေမယ့်လည်း ကိုယ်ချင်းစာနာ သနား

ကိုယ်ချင်းစာနာ ကြင်နာစွာဖြင့်

ဥတ္တရ

ကလေးရေ . . .

ကလေး ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အပြင်ထွက်တဲ့ အခါ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အစာရေစာမဝလင်ဘဲ ဆင်းရဲမွဲတေ နေတဲ့ လူတချို့နဲ့ ငတ်ပြတ်ပိန်လို့ပြီး ဒဏ်ရာအနာတရတွေ နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ခွေးလေးတွေ၊ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို တွေ့မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလို လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန် လေးတွေကို တွေ့ရမြင်ရရင် ကလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားရလဲ။ ကိုယ်ချင်းစာနာပြီး မေတ္တာ၊ ကရုဏာ တရားနဲ့ ကူညီထောက်ပံ့ပေးကမ်း စောင့်ရှောက်လိုစိတ် ဖြစ်သလား။ နှာခေါင်းရှုံ့ မျက်နှာလွှဲပြီး ဝေးဝေးကပ် ရှောင်ခွာသွားချင်တဲ့ စိတ် ဖြစ်သလား။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သားရဲ့လေးလေးလည်း အဲဒီလို လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေအပေါ် ကိုယ်ရောစိတ်ရော ကူညီထောက်ပံ့ ပေးတတ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ခဲ့ဘူးကွာ။ ကိုယ်တိုင်ရှင်သန်နေထိုင်လာရတာက မရှိမရှား အလယ် အလတ်တန်းစားဘဝမှာဖြစ်နေတော့ ကိုယ့်ထက် သာလွန် နေတဲ့လူတွေကို တွေ့မြင်ရတော့လည်း 'ဪ... သူတို့က တွေ့ တော်တော်ကောင်းပါလား၊ ပြည့်စုံကြပါလား'လို့ ဥပေက္ခာစိတ်နဲ့ တွေးမိရုံပါပဲ။ ကိုယ့်ထက် များစွာဆင်းရဲ နွမ်းပါးပြီး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေကို တွေ့မြင်ရတော့လည်း 'ဪ... ကံဆိုးရှာလိုက်တာ'ဆိုပြီး စိတ်မှာဖြစ်ပေမယ့်၊ အထိုက်အလျောက် ကူညီထောက်ပံ့ ဖြစ်တဲ့အခါမျိုးလည်းရှိပေမယ့် များသောအားဖြင့်တော့ လျစ်လျူရှုဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုး ကိုယ့်မှာ ကြုံရမှာတော့ ကြောက်ရွံ့မိသား။

ဒီနေရာမှာ လေးလေး ပြောချင်တာက လေးလေး

ရဲ့ စိတ်မှာဖြစ်တဲ့ ဥပေက္ခာတရားဆိုတာဟာ မုဒိတာနဲ့ ယှဉ်တဲ့၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာနဲ့ယှဉ်တဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရားထဲက မြင့်မြတ်တဲ့ ဥပေက္ခာစိတ်မျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ 'ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ နေသာသလိုပဲ နေလိုက်မယ်'ဆိုတဲ့ လျစ်လျူရှုတဲ့စိတ်မျိုးပဲ ဖြစ်ခဲ့တာများတယ်။ တကယ်တမ်း မှာ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးထဲက မြင့်မြတ်တဲ့ ဥပေက္ခာ တရားဆိုတာဟာ ကိုယ့်ထက်သာတာ တွေ့ရင်လည်း တကယ်ဝမ်းမြောက်တဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ ကံနဲ့ကံရဲ့အကျိုးကို ဆင်ခြင်နိုင်တာမျိုး ဖြစ်ရမှာလေ။ ကိုယ့်ထက် နိမ့်ကျတာ တွေ့ရင်လည်း မေတ္တာ၊ ကရုဏာ အရင်းခံတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ဘက်က ကူညီနိုင်သလောက်၊ စောင့်ရှောက်နိုင် သလောက်၊ ထောက်ပံ့ပေးနိုင်သလောက် အစွမ်းကုန် လုပ်ဆောင်ပေးပြီးမှ 'သူ့ကံအလျောက်ပေါ့လေ'လို့ ကံနဲ့ကံရဲ့အကျိုးကို ယုံကြည်စွာ နှလုံးသွင်းနေတာမျိုးကမှ တကယ် စစ်မှန်တဲ့ ဥပေက္ခာတရားပါ။ ဒီလို အပြစ်ကင်းတဲ့ သူတော်ကောင်းတရားတွေကို အမြဲမပြတ် ဖြစ်စေဖို့ဆိုတာ က ကိလေသာတရား လျော့နည်းကင်းဆိတ်တဲ့ အရိယာ သူတော်ကောင်းတွေမှာမှ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လေးလေးတို့လို သာမန်လူသားတွေမှာလည်း အသိဉာဏ် ရှိတဲ့ လူသားဖြစ်တဲ့အလျောက် ကောင်းတဲ့စိတ်မျိုးကို လေ့ကျင့်တည်ဆောက်ယူသင့်တာပေါ့ ကွာ။

သားသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ လေးလေးတို့ မိသားစု က တိရစ္ဆာန်တွေကို သိပ်ချစ်တတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွေးစရာရှိရင် ကျွေးလိုက်တယ်။ ဘာသိဘာသာပဲနေတာ။ လေးလေးဆို အကောင်လေးတွေကို လက်နဲ့မကိုင်ရဲဘူး။ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နဲ့ အသက်ရှူနေတဲ့ အထိအတွေ့ကို

လူကျွေးမှ စားရတာ ဆိုပြီး ခွေးလေးခွေးလွင့်လေးတွေ၊ ကြောင်လေးတွေကို ယုယုယယနဲ့ ချစ်ခင်စွာ ကျွေးမွေး တတ်တယ်။ လေးလေးတို့ဆို လမ်းမှာ ခွေးလေးခွေးလွင့်တွေ ရှိနေလည်း သိပ်ပြီး သတိမပြုမိဘူးလေ။ ဂရုတစိုက် မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ခင်မိတော့မှပဲ 'လမ်းဘေးက တိရစ္ဆာန်တွေဟာ သနားစရာ သတ္တဝါတွေပါလား'ဆိုတဲ့ အသိတရားတစ်ခု ရလာတော့တယ်။ အဲဒီ ညီမလေးလို တော့ ဖက်လှဲတကင်းနဲ့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးတာမျိုး တွေ မလုပ်ဖြစ်သေးပေမယ့်လည်း ကိုယ်ချင်းစာနာ သနား ကြင်နာတဲ့စိတ်မျိုးတော့ ဖြစ်လာမိတယ်။

ကလေးရေ . . . တကယ်တော့ လေးလေးတို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လေးလေးတို့ရဲ့ ဘဝအဆင့်အတန်းတွေ ထက် များစွာနိမ့်ကျပြီး ဘဝမှာ လူတန်းစေ့မီ မနေနိုင်ကြရ ဘဲ ဒုက္ခိတဖြစ်နေတဲ့ လူတွေ၊ ပညာအဆင့်အတန်း နိမ့်ကျ စွာ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတွေ၊ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး အတွက် မိုးထဲရေထဲ နေပူထဲ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်နေရ တဲ့ လူတွေ၊ မဝရေစာစားပြီး အသက်ရှင်နေကြတဲ့ လမ်း ပေါ်က လူတွေနဲ့တိရစ္ဆာန်တွေဟာ လေးလေးတို့အတွက် ဘဝသံသရာတွေနဲ့ယှဉ်တဲ့ အသိတရားရစေဖို့ သင်ခန်းစာ တွေ ပေးနေကြတာပါ။ ဒါတွေကို သင်ခန်းစာအဖြစ် အသိ တရားယူပြီး ကံသုံးပါးကို ကောင်းစွာပြုပြင်ရင်း နေသွားကြ ရမယ်။ ကံနဲ့ကံရဲ့အကျိုးကို ယုံကြည်စွာ လက်ခံရင်း၊ သူတို့ အပေါ်မှာလည်း မိမိတတ်နိုင်သလောက် ကာကွယ်စောင့် ရှောက် ကူညီဖေးမ ထောက်ပံ့ပေးရင်း၊ ကောင်းကျိုးဖြစ်စေ လိုတဲ့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ ကုသိုလ်စိတ်လေးနဲ့ နေသွားကြ မယ်ဆိုရင် လေးလေးတို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်လောကထဲက ဆင်းရဲမွဲတေသိပ်နေတဲ့ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်လေးတွေဟာလည်း သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာဝန်ဒုက္ခတွေကနေ သက်သာရာရနိုင်ကြပြီး သာယာအေးချမ်းမှုကို ပေးစွမ်းရာလည်း ရောက်ပါတယ်ကွာ။ ဒါကြောင့် သားရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ရတဲ့ မိမိထက် ဆင်းရဲနိမ့်ပါး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတွေနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ အငတ်အပြတ်ဖြစ်နေရတဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို ကိုယ် တတ်နိုင်သလောက် သနားကြင်နာစွာ ဖေးမစောင့်ရှောက် တတ်တဲ့ စိတ်ထားလေး တည်ဆောက်ပြီး နေကြည့်ပါကွာ နော်။ သားရဲ့ စိတ်တွေ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာတာနဲ့အမျှ နေပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝမျိုးကို သား ပိုင်ဆိုင်လာမှာ အမှန်ပါပဲ ကလေးရေ။

သင်္ကြံတေးသိပ္ပံ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
 အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
- ငွေကြေးတစ်ပြည်ပသော ဒီမိုကရေစီစနစ်၊ ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- မွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

ပုဒ္ဒါကသုမိတ်ဆက်

ကလေးတို့ရေ . . . ကိုယ့်ဘဝဟာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝတစ်ခု ဖြစ်စေဖို့ ပြီးပြည့်စုံသော အကြောင်းတရားလေးပါးက ဘာတွေဆိုတာလဲ သိထားဖို့လိုတာပေါ့နော်။

သမ္မတတရား (၄)မျိုး

- (၁) ဥဋ္ဌာနသမ္မတိ - ထကြွလုံ့လ ရှိရခြင်း။
- (၂) အာရက္ခသမ္မတိ - မိမိဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်တတ်ရခြင်း။
- (၃) ကလျာဏမိတ္တ သမ္မတိ - အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ရှိရခြင်း။
- (၄) သမဇီဝိတသမ္မတိ - ဝင်ငွေနှင့်ထွက်ငွေ မျှတအောင် အသက်မွေးမြူရခြင်း။

အမေနဲ့ အဖေ

စိတ်နှလုံး

သိပ်စေ့စေ့များ

တာတေ တန်ခူး

“တာတေ . . မနက်ဖြန် စာမေးပွဲကို ခုထိ ဂေါ်လီ ရိုက်နေတုန်းလား . . ခုစာအုပ်ယူပြီး အိမ်လာခဲ့”

ကျွန်မ အပြင်သွားတုန်း အခွင့်အရေးကို အပြတ် အသုံးပြုနေသည့် တာတေ။ ရှစ်တန်းကျောင်းသားက ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း ကလေးတွေနဲ့ ဂေါ်လီရိုက်ဖော်။ ဘယ်တော့မှ အပူအပင်မရှိ။ ခဏကြာတော့ မြန်မာ စာအုပ် တွေနှင့် နှေးနှေးကွေးကွေး ဝင်လာသည်။

“ကဲ . . ဆို”

မေးခွန်းတစ်ပုဒ်ကို မေးလိုက်တော့ ကျွန်မကို ခပ်ငူငူ ကြည့်နေသည်။ မနက်ဖြန်ဖြေရာမှာ ခုထိ ငူငူငိုငိုငို။ ကျွန်မ စိတ်တွေပူလိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ နောက်တစ်ပုဒ်မေးတော့ လဲ ဒီအတိုင်း။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေး။ ကျွန်မက ပြာနေပြီ။ မနေကတင် ကျွန်မနဲ့နှေးတုန်းက ရသေးသည်။ ဒီနေ့ မေ့ပစ်သည်။ စာမေးပွဲခန်းထဲရောက်ရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။

“နင် ဂေါ်လီရိုက်နိုင်တာ ငါအံ့ဩတယ် . . ခုပြန် ကျက် တစ်ပုဒ်ချင်း ငါဆီပြန်ဆို”

သူ့ကိုပြောရင်း စိတ်တွေက အရမ်းပူလာတော့ မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့လာမိသည်။ စာကျက်သံမကြားရ၍ ကြည့်မိတော့ သူ့မျက်နှာမှာလဲ မျက်ရည်တွေနှင့်။

“စာကျက်ပါဆို နင်က ဘာလို့ ငိုနေရပြန်တာလဲ”

“ဆရာမ ငိုတော့ ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းနည်းလို့ပါ”

စိတ်ထဲမှာ မကောင်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဒေါသ ဖြစ်မိသည်။ ကျောင်းသားကို စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရမည့်အစား ကိုယ့်အပြုအမူကြောင့် စိတ်ကျသွားနိုင်သည်။ ချောမွေ့ပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ပြန်သင်တော့ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ချောချောမွေ့မွေ့ ပြီးသွားသည်။ ပြီးတော့ သူက ပြောလိုက် သေးသည်။

“ဆရာမကို အားနာလို့ စာကျက်တာ နို့မို့ ဂေါ်လီ

ဆက်ရိုက်ချင်တာ” တဲ့။

“တာတေ ဖြေနိုင်လား” “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“အဖြေတွေ မှတ်လာခဲ့လား” “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

မျက်တောင်တွေ မှေးစင်းပြီး မေးသမျှမေးခွန်းကို အိပ်ချင်မူးတူးအသံနဲ့ ဖြေနေသော ကိုယ်တော်ချော ကို တာတေသည် ခုမှ ရှစ်တန်းစာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်လာတာ နဲ့မတူ။ အတော်ကို သွေးအေးလွန်းလှသည်။ ကိုယ်သာ သင်္ချာအားနည်းသည့် သူ့အတွက် စိတ်တွေပူနေရသည်။ မှတ်လာသည့်အဖြေတွေက အကုန်တလွဲ။ ဒုက္ခ။ ဒီပုံစံဆို တာတေတော့ ဗုဒ္ဓကနဲကျပြီ။ ဝေ့ဝေ့လာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ဘယ်လိုမှထိန်းလို့မရ။ တခြားဘာသာတွေ ကျန်သေးတာမို့ သူ့ကိုမပြောရက်။

“ကဲ ကဲ လာ . . နောက်ဘာသာတွေ ကျက်ရ အောင်”

ကိုယ့်ကို ကြည့်ပြီး သူပါ မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာတော့ အံ့ဩတကြီးမေးမိသည်။ သူလိုလူက စာမေးပွဲကျတာ လောက်တော့ အရေတူပြီးသား။

“ဟဲ့ နင်က ဘာလို့ငိုနေတာလဲ” “ဆရာမ ငိုတော့ ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းနည်းလို့ပါ”

သူ့ဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ အဖြေကြားရတော့ ကိုယ်လဲ အတော် ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ ဘာမှ စာဆက်မသင်နိုင်ဘဲ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ငိုပွဲဆင်နွှဲနေတော့ အမေက မနေ နိုင်။ ပြောနေကျ စကားတစ်ခွန်းဝင်ပြောသည်။ “အဲလောက် စိတ်နုနေရင် ညည်း စာဆက်သင်ရင်တော့ နှလုံးရောဂါရမှာ ပဲ” တဲ့။

“ဆရာမ . . ဆရာမ ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင် တယ်”

မနက်စောစော မင်္ဂလာသတင်းကြားလိုက်ရတော့ အတော် စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ ကြားရတဲ့သူက ကိုယ်

ဘယ်လိုမှ အောင်မယ်မထင်ထားတဲ့ တာတေဆီက။ ဉာဏ် ရည် သိပ်မထက်မြက်သည့်အပြင် မကြိုးစားတာကြောင့် သူ့ကို စာပြရတာ သူများထက် ပိုပင်ပန်းသည်။ သူ့စာမေး ပွဲတစ်လျှောက်လုံး ကိုယ်ပါအိပ်ရေးတွေပျက်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ်က ရှေ့က အားကြိုးမာန်တက် သင်နေသည်။ သူက အိပ်တွေငိုက်လို့။ ခုတော့ သူ့အောင်သွားပြီတဲ့။ အဲဒီကြည့်နူး မှုက ဘာနဲ့မှမတူ။ ထုံးစံအတိုင်း မျက်ရည်တွေက ဝေ့ဝေ့လာ ပြန်သည်။

“ဟဲ့ တာတေ စာမေးပွဲအောင်တာ နင်က ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ”

မေ့မေ့အသံကြားမှ သူငိုနေတာ သတိထားမိသွား သည်။

“ဆရာမ ငိုတော့ ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းနည်းလို့ပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မမျက်ရည်တွေကြားထဲက ရယ် မိသည်။

ဟိုတစ်ခေါက် မြန်မာပြည်ပြန်တော့ အမေက ကျွန်မ မမျှော်လင့်တဲ့ သတင်းတစ်ခုပြောပြခဲ့သည်။

“တာတေ ဆုံးသွားပြီအေ”

“အမေရယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ရင်ကျပ်ရောဂါလို့ ပြောတာပဲ”

အတော်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ အရင် အခေါက်တွေပြန်တုန်းက ယဉ်ထိန်းရဲလုပ်နေသည့် တာတေ ကို ကားနဲ့ဖြတ်သွားတိုင်း နှုတ်ဆက်မိသည်။ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျနဲ့ မိဘလုပ်ကျွေးနေတာတွေ့ရတော့ စိတ် ချမ်းသာမိသည်။ ခုတော့ . . အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဆုံးပါး သွားရှာပြီ။ မျက်ရည်တို့ ဝေ့ဝေ့လာသည်။ အမေက ကျွန်မ ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဆိုသည်။ “ခုတော့ ဆရာမငိုလို့ လိုက်ငိုမယ့်သူမရှိတော့ဘူးပေါ့အေ” တဲ့။

(ကျောင်း သုံးနှစ်ပိတ်လိုက်တုန်းက ကျွန်မ စာသင် ပေးခဲ့ရသည့် အသက်တိုရှာသည့် တပည့်ဟောင်းလေး တစ်ယောက်အကြောင်းပါ)

အချိန်ကောင်းအခါကောင်းဆိုတာ

ဇာတ်ညွှန်း - မိုးမိုးစာဝင်း၊ ပန်းချီ - ရွှေရိုးရာ

တစ်ခါတုန်းက တောရွာတစ်ရွာမှာ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ လှပတင့်တယ်တဲ့ အသိပညာကြွယ်ဝပြီး အကျင့်စာရိတ္တလည်း ကောင်းမွန်တဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးရှိပါသတဲ့။ တကယ်တော့ တောရွာမှာတင်သာမက မြို့ကြီးပြကြီးမှာလည်း ရုပ်ရည်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတွေ အများကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းကလေးကတော့ အဘက်ဘက်က အဆင်းရော အချင်းပါ ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ် လူသတင်းလူချင်းဆောင်လို့ တောရွာကနေ မြို့ပြအထိ သတင်းမွှေးနေခြင်း ဖြစ်ပါသတဲ့ကွယ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်စုံပြီးဆိုရင် ရွှေ၊ မတော်ချင်တဲ့ သူတွေကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတတ်တာ ထုံးစံမို့ ဒီမိန်းကလေးကို တောရော မြို့ပါ အနယ်နယ်သော သတို့သားလောင်းတွေက လာပြီးစပ်ကြအပ်ကြပါသတဲ့။

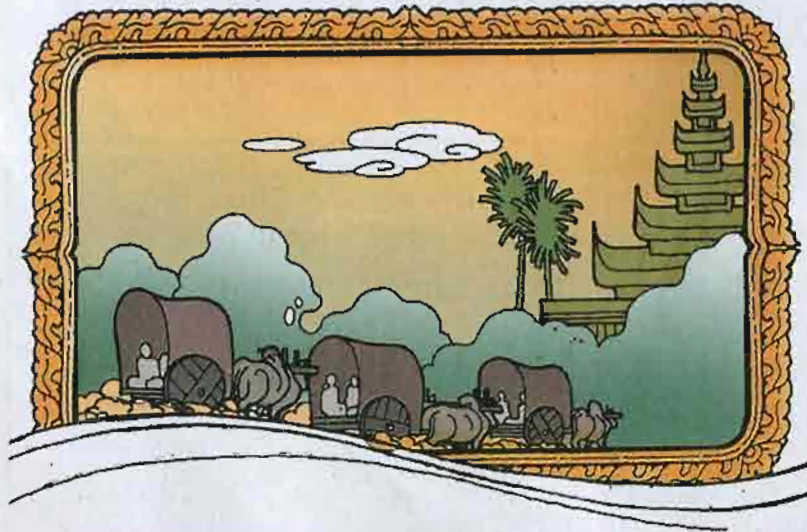

တစ်နေ့သောအခါမှာတော့ ဗာရာဏသီမြို့ကြီးသားတစ်ဦးက ဒီသတင်းကြားပြီး သူ့မိဘတွေကို ဒီအမျိုးသမီးလေးဟာဖြင့် သတင်းမွှေးလှတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် သင့်တော်မလား၊ သွားကြည့်ပေးပါလို့ မိဘတွေကို တောင်းဆိုပါသတဲ့။ မိဘများကလည်း သူတောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ဆွေနှုန်းနဲ့အံ့လို့ သတို့သမီးလောင်းလေးရှိရာ လာကြည့်ကြပါတော့သတဲ့ကွယ်။

ဟိုရောက်တဲ့အခါမှာ မိန်းကလေးက လှလည်းလှ၊ ကြားထားတဲ့အတိုင်း အရည်အချင်းကလည်း ပြည့်စုံလေတော့ သတို့သားဘက်က သတို့သားရော ဆွေမျိုးတွေရော အလွန်အင်မတန် နှစ်သက်ကုန်ကြပါသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ပိုင်ဘက်တွေကလည်း ဟိုကဒီက ဒီလိုပဲ ရောက်ရောက်လာနေတာကို တွေ့နေရတော့ ရတက်မအေးနိုင်ဘဲ အမျိုးရောင်းသမီးလေးနဲ့ စေ့စပ်ခွင့်ရဖို့ကို အသည်းအသန် ကြိုးစားခဲ့ကြပါတော့တယ်။

ဆွေမျိုးတွေကလည်း အပြောကောင်း၊ သတို့သားကိုယ်တိုင်ကလည်း နှစ်ခြိုက်၊ အမျိုးသမီးလေးဘက်ကလည်း ပြန်လည်နှစ်သက်တဲ့ သဘောရှိတာမို့ သူတို့ရဲ့ ဧည့်သည် ဟာ အထမြောက်အောင်မြင်တယ် ပြောရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဧည့်သည်အောင်မြင်ပြီး လက်ထပ်ရက်ကို သတ်မှတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ အဲဒီ ကာလထုံးစံအတိုင်း နှစ်ဖက်သော အမျိုးတွေရှိရာ အရပ်အသီးသီးဆီ စာရွက်လွှာတွေ ပို့ကြတာပေါ့။ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှာဖြင့် မင်္ဂလာပွဲရှိပါတယ်။ လာပါဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ပေါ့ကွယ်။ ဒီလိုနဲ့ အားလုံးသောကိစ္စအဝဝတွေ ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ သတို့သားဘက်က လုပ်ဆောင်စရာကိစ္စတွေ ကျန်သေးတာမို့ သူတို့ဗာရာဏသီမြို့ကြီးကို ပြန်ခဲ့ကြပါတော့ တယ်။

မြို့ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ စိတ်အေးလက်အေးဖြစ်သွားတဲ့အချိန် သတို့သား ဘက်က ဘာကိုသွားတွေ့မိသလဲဆိုတော့ သူတို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာရက်သတ်မှတ်ခဲ့တာ ဆရာ ကြီးကိုတောင် မတွေ့ရဘူးလို့လို့ဆိုတဲ့အဖြစ်ပါပဲ။ သူတို့မျိုးရိုးရဲ့ ထုံးတမ်းအစဉ် အလာဟာ သူတို့မှာ လုပ်ဆောင်စရာကိစ္စ ထူးထူးခြားခြားရှိပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့ကိုးကွယ်နေကြ ဆရာကြီးဆိုသူကို အခါတော်ပေးရက်တွက်ချက်ခိုင်းခြင်းပါပဲ။ ဒီဆရာပြောစကားနဲ့ညီတဲ့ ရက်မှသာ သူတို့က လုပ်ဆောင်စရာကိစ္စတွေကို အတိအကျ လုပ်ဆောင်တတ်ကြပါသတဲ့ ကွယ်။ ရှေးကတည်းက စွဲနေတဲ့ အစဉ်အလာတစ်ခုလို့ ပြောပါတော့။

သတို့သားအမေ - "အဖေကြီးရေ ကျွန်မတို့တော့ သားအတွက် မိန်းမကောင်းလေး
ကို လက်မလွှတ်ချင်တာနဲ့ပဲ အခါကောင်းအခွင့်ကောင်းတွေ မတွက်မိတော့ဘူးတော်၊
တစ်ခါတည်း မင်္ဂလာရက်ကို သတ်မှတ်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ တကယ်ဆို ကျွန်မတို့ဆရာနဲ့
တိုင်ပင်ရမှာနော်"

သတို့သားအမေ - "ဪ မိန်းမကလဲ ငါတို့မှာ တိုင်ပင်ဖို့အချိန်မှမရှိတာဟ၊ အခုလည်း
နောက်မကျသေးပါဘူး၊ ငါတို့ သတ်မှတ်လာတဲ့ရက်ကို ဆရာကြီးကို ပြောပြလိုက်၊
မင်္ဂလာရက်ဖြစ်အောင် ယတြာလေး ဘာလေး ချေခိုင်းလိုက်ပေါ့ဟာ"

ဒီလိုအပြောနဲ့ သတို့သားဘက်က ဆွေမျိုးတွေဟာ ဆရာကြီးရှိရာတွက်လာခဲ့ပါ
တယ်။ ဟိုရောက်တော့ အကျိုးအကြောင်းတွေပြောပြတဲ့အခါ ဆရာကြီးဆိုသူက သူ့ကို
မတိုင်ပင်ဘဲနဲ့ လုပ်ရမလားဆိုပြီး စိတ်တွင်းက မျက်သွားခဲ့ပါသတဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း
ဟိုခြစ် ဒီခြစ်နဲ့ တွက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး -
ဆရာကြီး - "ဟာ၊ တော်တော်ဆိုးတာပဲ... ခင်ဗျားတို့ကတော့ တကယ့်ရက်ကြမ်းကြီးကိုမှ
မင်္ဂလာရက်လုပ်လာတော့တာကိုး၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီရက်မှာ မင်္ဂလာဆောင်လို့က
သေရင်သေ မသေရင်ကွဲ၊ စီးပွားတွေပျက် ဒါတွေ သေချာပေါက်ဖြစ်မှာပဲ။ နောက်တစ်ပတ်
ဆုတ်လိုက်ရင် ဒါမှ မင်္ဂလာရက်အစစ်၊ အဲဒီနေ့မှသာ မင်္ဂလာရက်ပြုကြပေတော့"

သတို့သားနဲ့ ဆွေမျိုးမိဘများဟာ ဆရာကြီးစကား မပယ်ရှားဝံ့ဘဲ အိဒီရက် ကိုသာ မင်္ဂလာရက်လို့ အတည်ပြုလိုက်ကြပါသတဲ့။ သတို့သားဘက်က သူမင်္ဂလာ ရက်နောက်ဆုတ်သွားတဲ့အတွက် မူလရက်ကို သတို့သမီးဆီ အရောက်မသွားတော့ ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နောက်ဆုတ်ပြီး အရောက်သွားကြတော့တာပေါ့။ ဟိုဘက်က သတို့သမီးထံမှာတော့ မင်္ဂလာရက်မှာ ရောက်မလာတဲ့ သတို့သားအတွက် အရှက်တွေ ကွဲကြ၊ ဒေါသတွေထွက်ကြ၊ သတို့သမီးကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမလိုဖြစ်နဲ့ အကုန် ယောက်ယတ်ခတ်ကုန်ကြတာပေါ့။ တကယ်တမ်း သတို့သား ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါသအမျက်ခြင်းခြင်း ထွက်နေကြတဲ့ သတို့သမီးဘက်က အဖွဲ့ကတွေ ဟာ ဆီးပြီး ရိုက်ကြနက်ကြ ထုကြ လုပ်ခဲ့တာမို့ မင်္ဂလာပွဲအစား သွေးသံရဲရဲနဲ့ အမင်္ဂလာ ဖြစ်ပြီး ပြန်ပြေးကြရပါတော့သတဲ့ကွယ်။

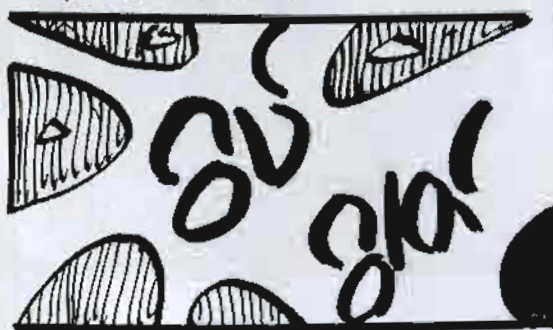
သတို့သမီးလေးကိုလည်း တခြားရွာကကမ်းလှမ်းတဲ့ သူကြွယ်တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ်လိုက်ကြပါတော့သတဲ့။ ဆရာကြီးစကားနားယောင်ပြီး မင်္ဂလာအချိန် ရွေးခဲ့ကြတဲ့ သတို့သားပျော့တော့ သတို့သမီးကိုလည်း မရဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ဖူးရောင်ပြီး ပြည်တော်ပြန် မလှဖြစ်ခဲ့ပါတော့သတဲ့ကွယ်။

ကလေးတို့ရေ ဒီဇာတ်တော်လေးကို ဖတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ စုခေတ်မှာလည်း ခေတ်စားနေဆဲဖြစ်တဲ့ ဗေဒင်တွေ ယကြာတွေ နက္ခတ်တွေ အချိန်ကောင်းတွေဆိုတာ မိမိဆုံးဖြတ်ချက်လောက် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူးဆိုတာ သတိပြုဆင်ခြင်နိုင်ကောင်းပါ ရဲ့နော်။

ကျားသစ်ဟာပြော
ပြောဆိုဆိုရဲ့လိပ်
ကလေးကိုအားရပါး
ရလိုက်ချလိုက်တယ်။

အတော်မာတဲ့အရေခွံပဲ
ကိုက်လို့တောင်မရဘူး။

ကျားသစ်
ရဲ့အသိဉာဏ်
ဗဟုသုတ
နည်းပါး
တာကိုလိပ်
ကလေးသိ
သွားတဲ့
အခါ..

..ကျားသစ်ကိုပြောလိုက်
တယ်။

ရေခွံမီးပြီးမှစားရ
တယ်၊ ဒါမှအခွံမာ
တွေကမော့အိလာ
မှာ။

အတောင်ညောင်းတဲ့အခါ

အသိုက်ဆီ ပြန်လာကြရမဲ့ အေးရွှေ(ကေတုမတီ)

တစ်နေ့က သမီးလေးဟာ သူ့ ထပ်မွေးထားတဲ့ “ပစ်ဂီ” ဆိုတဲ့ ခွေးလေးကို သူ့အရင်က မွေးခဲ့တဲ့ ခွေးမလေး “ရှုဘီ” က ကိုက်လို့ဆိုပြီးတော့ ရှုဘီကို ခြံအပြင်ဘက် မောင်းထုတ်ထားလိုက်တယ်။ တကယ်ကတော့ ရှုဘီကို လည်း နှစ်လသားလောက်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ရန်ကုန်က ဝယ်လာပြီးတော့ ခြံထဲမှာပဲ နွေးနွေးထွေးထွေး မွေးထားခဲ့တာ။ တစ်နေ့မှာ သုံးကြိမ်ကျ ထမင်းနဲ့ကြက်ရိုးဖြစ်ဖြစ်၊ ထမင်းနဲ့အသားတစ်ခုဖြစ်ဖြစ် ဈေးကြီးပေးဝယ်ရတဲ့ ခွေးစာနဲ့ ရောလို့ဖြစ်ဖြစ် စနစ်တကျကျွေးမွေးခဲ့တဲ့အပြင် နှစ်ရက်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါ ရေမွေးဆပ်ပြန်နဲ့ ရေချိုးပေးတာတို့၊ လည်ပတ်လှလှလေးတွေ ဆွဲပေးတာတို့၊ အင်္ကျီလှလှကလေးတွေ ရှာရှာဖွေဖွေဝယ်ပြီး ဝတ်ပေးတာတို့၊ အဲလိုနဲ့ ဖျပ်ဖျပ်လူး ဖူးဖူးမှုတ် မွေးထားခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ရှုဘီက နှစ်နှစ်ခွဲသားလောက်ရှိပြီး အကောင်ကကြီးပေမယ့် ခြံအပြင်မှာ မနေခဲ့ဖူးတော့ဘဲ ဘယ်မှလည်း မသွားတတ်ဘဲနဲ့ ခြံမှာပဲ ယောင်ချာချာနဲ့ နေတဲ့အပြင် ခြံထဲမှာတုန်းက သူ့ ဟောင်ခဲဖူးတဲ့ ပြင်ပကခွေးတွေလာရင်လည်းပဲ သူက ပြန်ကြောက်ရပြီးတော့ အမြီးကုပ်နေတော့တယ်။ အဲ ညကျတော့လည်း မှောင်ထဲမှာ မနေရဲပြန်ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ သံပန်းသံတံခါး ခြံတံခါးကို သူ့ပါးစပ်နဲ့ခွတ်ကိုက်ပြီး ဆွဲဆွဲဖွင့်နေတာ တစ်ညလုံးလုံး တခုံးခုံးနဲ့ပါပဲ။

“ဘုတို” လို့ခေါ်ကြတဲ့ ခြေတံလက်တံတိုတိုနဲ့ ဝဝတုတ်တုတ် ခွေးထီးကလေးကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ခြံထဲမှာ ပေါက်ပြီး ခြံထဲမှာပဲ ရှုဘီတို့လို ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ။ ခုဆိုရင် လေးနှစ်ခွဲသားလောက်ရှိနေပေမယ့် အမြဲလိုလို ခြံတံခါးနား

မှာ ထိုင်ထိုင်နေတတ်ပြီးတော့ ခြံအပြင်ဘက်က လှုပ်ရှားနေကြသမျှကို ငေးငေးကြည့်နေတတ်တယ်။ ခြံအဝန်း လာလာကပ်သမျှ အပြင်ဘက်က ခွေးတွေကိုလည်း သူကပဲ ခြံထဲကနေ သဲသဲမဲမဲ ထိုးထိုးဟောင်နေကျ။ ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ခြံထဲကနေ အပြင်ဘက် ထွက်တယ်ဆိုတာနဲ့ ဟသွားတဲ့ ခြံတံခါးကနေ အပြင်ကို ဇွတ်ပြေးထွက်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲသလို ထွက်သွားပြီး ဆယ်မိနစ်လောက် ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်သွားလိုက် ပြီးတာနဲ့ ဖြစ်စေ၊ အခြားခွေးတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါဖြစ်စေ ခြံအဝမှာပဲ တစ်ညလည်လည် လာလုပ်နေပြန်ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ခြံတံခါးကို ဖွင့်တဲ့အခါမှာတော့ အရူးမူးပဲ ခြံထဲပြန်ဝင်ပြေးလာတတ်တယ်။

အိမ်ဘေးခြံထဲက သရက်ပင်နဲ့ တမာပင်မှာတော့ ရှဉ့်ကလေး လေးကောင်လောက်ရှိနေတယ်။ သူတို့ဟာလည်း မိုးလင်းပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့အပင်တွေပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းလာကြပြီးတော့ ကျွန်တော့်ခြံထဲက နှင်းသီးပင်ဆီကူးကြတယ်။ အဲဒီနှင်းသီးပင်ကမှ ပိတောက်ပင်၊ အဲဒီပိတောက်ပင်ကမှ တစ်ခါ ကျွန်တော့်ညာဘက် ခြံထဲက ပိန္နဲပင်ဆီ ခုန်ကူးကြပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညနေမိုးချုပ်ပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီ ရှဉ့်ကလေးတွေဟာ အဲဒီအပင်အဆင့်ဆင့်ကနေ သူတို့နေနေကျ သရက်ပင်ဆီကို ပြန်ကြတာပါပဲ။

အဲဒီခွေးနှစ်ကောင်နဲ့ ရှဉ့်ကလေးတွေကို ကြည့်ပြီးတော့ သမီးရဲ့အဖြစ်ကိုလည်းပဲ ကျွန်တော် ပြန်အမှတ်ရတယ်။ သမီးလေးဟာလည်း ဆယ်တန်းအောင်တာနဲ့ အမြဲလိုလို ပူညီပူညီနဲ့ ဆုံးမနေတတ်တဲ့ အဖေနဲ့အမေတို့နဲ့ နီးနီး

ကပ်ကပ် မနေချင်ဘူးဆိုပြီးတော့ ရန်ကုန်မှာ သွားနေလိုက်တယ်။ ရန်ကုန်မှာပဲ ကျောင်းထားလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်လလောက်ပါပဲ။ တစ်လထက်လည်းကျော်ရော သောကြာညနေကျရင် ကျောင်းဖျက်ပြီးတော့ အိမ်ကို ပြန်ပြေးလာတော့တာ။ တနင်္ဂနွေပြန်ရမှာကိုတောင် မပြန်ဘဲနဲ့ တစ်ညနေလို့ရနေဦးမယ်ဆိုပြီးတော့ တနင်္လာမနက်ကျမှ ထပြန်တတ်တယ်။ ကဲ ခုကျတော့ ရန်ကုန်မှာ အမြဲနေတော့ဆိုပြီး မင်္ဂလာဒုံက အိမ်ကို ပြင်ဆင်ပေးမယ်လုပ်တော့ အဲဒီမှာလည်း တစ်ညသာ အိပ်ပြီးတော့ နောက်နေ့မှာ မိဘတွေနဲ့ အတူ အိမ်ကို ပြန်လိုက်ချလာတော့တာ။ အိမ်မှာ ပန်းအလှလေးတွေ စိုက်ဦးမယ်။ ဘိုခွေးလေးတွေ မွေးဦးမယ်နဲ့။ တကယ်ကတော့ သူ ပြန်ကိုမပြန်ချင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။

ဆရာမြင့်စိုးလှိုင်ရဲ့ “ငါ ဘယ်လိုလူစားလဲ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ “တခြားသွားစရာ မရှိတော့တဲ့အဆုံးမှာ သွားကိုသွားရမယ့်နေရာဟာ အိမ်ပါပဲ” ဆိုတဲ့ ဘက်တီဒေးဗစ်ရဲ့ စကားလေးကို မှတ်သားရဖူးတယ်။ သိပ်မှန်တယ်။ လောကကြီးမှာ ဘယ်နေရာတွေဟာ ဘယ်လိုပျော်စရာကောင်းတယ် စသဖြင့် စိတ်ကူးတွေ ယဉ်ပြီးတော့ အပြင်ဘက်ကမ္ဘာတွေဆီ သွားသွားပြီး အကြာကြီးလည်တတ်ကြပေမယ့် အပျော်ကုန်ရင်ဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ဆံကုန်ရင်ဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ကြရတာပါ။ လူတွေကို မဆိုထားပါနဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေတောင်မှ တစ်နေကုန်သွားချင်သလို သွားနေကြပေမယ့် အချိန်တန်ရင် အိမ်ကို ပြန်လာတတ်ကြတာ သဘာဝပါ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကမ္ဘာကြီးဟာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းကောင်း ကိုယ့်အိမ်လောက်တော့ ဘယ်မှာမှ နွေးထွေးမှုနဲ့ လုံခြုံမှုကို မရနိုင်ပါဘူးလို့ . . .

သားတို့သမီးတို့ နွေးထွေးပြီးလုံခြုံမှုကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ခင်တွယ်တတ်ကြပါစေ။

ဒါဆိုမင်းလို့ဟောမိ
ချောင်းထဲချလိုက်မယ်
လေ။

မင်းအဖွဲ့မှာ
တွေ့ဖျော့
ဘွားမှစား
မယ်

ဘေးမှာကုန်
တော်ကုသိုလ်
ကဆိုးပါတယ်

ခါတ်

ဒီလိုခွဲကျားသစ်
ကလိပ်လေးကို
ချောင်းထဲမစ်
ချလိုက်တယ်

ဘွားပေ
တော

လိပ်ကလေးကအတော်
ဝေးဝေးလှည်းနားပြီးမှ
ကျားသစ်ကိုလှည်းနား
လိုက်တယ်။

ကျေးဇူး
ပါပဲဗျာ

လည်းတာ
မဟုတ်ဘူး

အဆွေ
မျောက
ကိုး

လုပ်သင့်တာကိုလုပ်ဘူးတာ။
အဆွေရဲ့စပာသုတနည်းပါးတာ
ကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီးသူ့ကိုယ်
သူ့လွတ်မြောက်
အောင်လုပ်
ဘူးတာပဲ

ထိုစဉ်
ဝုတ်...ဝုတ်...ဝုတ်

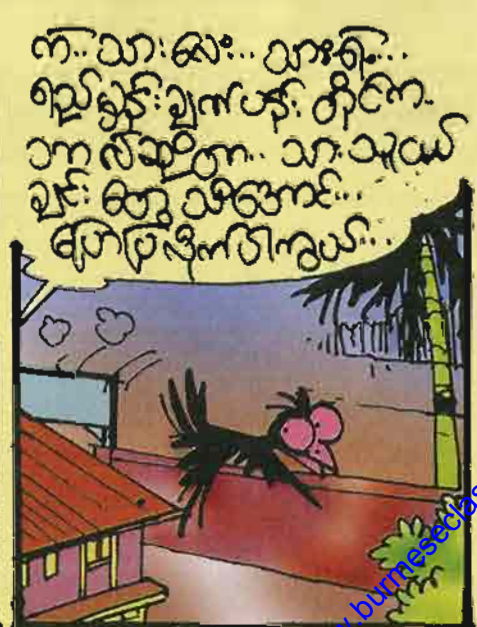
အဲဒါမှဆိုးနဲ့
သူ့ခွေးတွေ
လာနေတာ

အဆွေကလုပ်
မလဲ၊ကျုပ်တော
ပြေးပြီ

ကျုပ်လည်း
ပြေးကုမ္ပာပေါ့ဗျာ

သင်္ချာကြောက်သူ ဖွဲ့နေရောင်ပြည်

မုန့်စားကျောင်းဆင်းပြီး ပြန်တက်သည့်နေ့လယ်ချိန် များသည် ကြည်ဖြူအတွက် တကယ့်ကို စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ များသော အားဖြင့် ဒီအချိန်တွေက ကြည်ဖြူစိတ်မဝင်စားသော သင်္ချာ အချိန်တွေ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ပုံမှန်အားဖြင့် ကြည်ဖြူက စာ ည့်သူတစ်ယောက်တော့မဟုတ်။ မြန်မာစာ၊ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ တခြားဘာသာရပ်တွေမှာ ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ်နီးနီး ရတတ်သော အမြဲလို အဆင့်တစ်ကနေ တစ်ဆယ်အတွင်း ဝင်ခဲ့သူ။ ဒါပေမဲ့ အဆင့်ရှစ် ကိုး တစ်ဆယ် ကနေတော့ မတက်နိုင်။ ကြည်ဖြူ အမှတ်စာရင်းတွေကို လေ့လာကြည့် ရင် ခြောက်ဘာသာရှိသည့်အနက် သင်္ချာတစ်ခုတည်းသာ ပါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ကျော်လောက်ရတတ်ပြီး ကျန်

စကားကြောင့် ကြည်ဖြူခေါင်းတွေ ထူပူသွားရသည်။ အပိုင်း ကိန်းဂဏန်းကြီးတွေပါတဲ့ ဒီလိုပုစ္ဆာတွေကို ကြည်ဖြူ အ ကြောက်ဆုံးပဲ။ အတန်းသားတွေ ဝိုင်းကြည့်နေလို့ ရှက်ရွံ့ သည့် စိတ်။ ဆရာမကိုကြောက်သည့်စိတ်တွေ ပေါင်းစပ်လို့ ချွေး ဒီးဒီးကျနေရပါပြီ။ ဆယ်မိနစ်လောက်ထိ ဟိုခြစ်ဒီရော နှင့် အခက်တွေ့နေသည့်ကြည်ဖြူကို ဆရာမက စိတ်မရှည်။
“ကြည့်စမ်း ဒီလောက်လွယ်တာလေးကိုတောင် မတွက်နိုင်ဘူးလား . . . တော်တော်ညှိတဲ့မိန်းမ သွား ညည်း ခုံပေါ်မှာတက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လက်မြှောက်နေ သွား”
ဆရာမ စိတ်ဆိုးချင်စရာကောင်းလောက်အောင် ငါ ည့်လေခြင်းဆိုသည့်စိတ်ဖြင့် ကြည်ဖြူ မျက်ရည်ဖြိုင့်ဖြိုင့် ကျရသည်။ ကရုဏာသက်နေသည့် သူငယ်ချင်းတွေရှေ့က နေ ဖြစ်နိုင်ရင် ရတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်ချင်သည်။

ပေါ့။ ဒါကြောင့် ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်လာရင် ဒါဘာကြောင့်ဖြစ်ရ တယ်၊ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာ သေချာစဉ်းစားသင့် တယ်”

“ဒါဆို ကြည်ဖြူ သင်္ချာတော်အောင် လုပ်လို့ရတဲ့ နည်းရှိလား ဖေဖေ”

“ဟာ သိပ်ရှိတာပေါ့ . . . ပထမဆုံး ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သင်္ချာညံ့တယ်လို့ တွေးထားတဲ့ သမီးရဲ့ အင်္ဂုဏ်ကို ပျောက်ပစ် ကျောင်းသားချင်းအတူတူ သူ တွက်နိုင်ရင် ငါ လည်း တွက်နိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ မခံချင်စိတ်ကိုထား”

ဖေဖေက ကြည်ဖြူစိတ်ထဲထိ သိနေသလိုမို့ ခေါင်း ငုံထားမိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ကြည်ဖြူ ဘာလို့များ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အထင်သေးစိတ်တွေ ထားခဲ့ရပါလိမ့်။

“ပြီးတော့ ဆရာမ စာသင်ချိန်တွေမှာ စိတ်ဝင် တစားနဲ့ အာရုံစိုက်နားထောင်ဖို့လိုတယ်။ ငါ စိတ်မဝင်စား ဘူးဆိုပြီး လျှောက်ငေးနေတော့ ရှင်းပြတာတွေ ဘယ်နားထဲ ရောက်ပါ့မလဲ . . . တစ်ခါ ဆရာမသင်ပြီးသွားလို့ ကိုယ်နား မလည်တာရှိရင် ချက်ချင်းထမေး သူများတွေ အထင်သေး မလားဆိုပြီး မရှက်နဲ့။ ကိုယ်သိမှ စာမေးပွဲမှာ ကိုယ်ဖြေလို့ ရမှာ ကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေလို့ ပြောရင်း ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေ ကိုယ်ပြန်မြင်ယောင်သည်။ သင်္ချာကြောက်တယ်ဆိုပြီး သင်္ချာ ချိန်တွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရှောင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာတွေကို အမှတ်ရသည်။ စာသင်ချိန်မှာ အာရုံမစိုက်ခဲ့လို့ ပျင်းရိဖိတ် ငိုက်နေခဲ့လို့ဆိုသည့်အပြစ်တွေ တန်းစီပေါ်လာသည်။ ဒါတွေ က သင်္ချာညံ့ဖျင်းရခြင်း၏ အဓိကပြဿနာရပ်တွေပဲပေါ့။

“သမီးလေးက ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ချင်တယ်ဆို ရှေ့ဆက်အဆင့်မြင့်တဲ့ ပညာတွေသင်ဖို့ သင်္ချာဘာသာရပ် ကို မဖြစ်မနေ ကျွမ်းကျင်ရမယ်၊ အမြောက်အလီပေါ့ပေါ့။ တွေ့ကို ကျေညက်အောင် ကျက်ထားရမယ်။ ပုစ္ဆာရဲ့ သဘော တရားကို နားလည်ရမယ်။ မေးခွန်းဟောင်းတွေတွေ့ပြီး ထပ် တလဲလဲတွက်ရမယ်။ ကိုယ့်ထက်တော်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ပေါင်းပြီး ပုစ္ဆာတွေတွက် အဖြေရှာ . . . အဓိက ကတော့ ကိုယ်အားနည်းတဲ့ဘာသာကို အချိန်စုစုဆည်းပြီး လေ့လာ

အားဖြင့် အချိန်တွေကို ကြည့်ဖြူစင်စရာပေးသော သင်္ချာ အချိန်တွေ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ပုံမှန်အားဖြင့် ကြည့်ဖြူစင် စာ ည့်သူတစ်ယောက်တော့မဟုတ်။ မြန်မာစာ၊ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ တခြားဘာသာရပ်တွေမှာ ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ်နီးနီး ရတတ်သော အမြဲလို အဆင့်တစ်ကနေ တစ်ဆယ်အတွင်း ဝင်ခဲ့သူ။ ဒါပေမဲ့ အဆင့်ရှစ် ကိုး တစ်ဆယ် ကနေတော့ မတက်နိုင်။ ကြည့်ဖြူ အမှတ်စာရင်းတွေကို လေ့လာကြည့် ရင် ခြောက်ဘာသာရှိသည့်အနက် သင်္ချာတစ်ခုတည်းသာ ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ကျော်လောက်ရတတ်ပြီး ကျန် တာတွေက ဂုဏ်ထူးမှတ်တွေချည်း။

“ကြည့်ဖြူ သမီး သင်္ချာအမှတ်သာ များလိုက်ရင် နှစ်တိုင်း ဝမ်းတူဖိုက်လောက်တော့ ဝင်မှာပဲ” လို့ အိမ်က ဖေဖေ မေမေနှင့် အတန်းပိုင်ဆရာမ ပြောတာတွေ ခဏ ခဏ ကြားရလွန်းလို့ ကြည့်ဖြူနားယပ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တာက ကြည့်ဖြူ၏ သင်္ချာကြောက်တဲ့ စိတ်။ အမြောက်အလီပေါင်းနှင့် အပိုင်းဂဏန်းတွေကို တွေ့ ရလျှင် ကြည့်ဖြူ အလိုလို ခေါင်းရှုပ်လာတတ်သည်။ ပိုဆိုး တာက ဒီနှစ်အတန်းပိုင်က သင်္ချာဆရာမ ဖြစ်နေခြင်းပဲ။ နေ့စဉ်လိုလို သင်္ချာချိန် နှစ်ချိန် သို့မဟုတ် သုံးချိန်လောက်နဲ့ နပမ်းလုံးရင်ဆိုင်နေရတဲ့ဘဝကို ငြီးငွေ့လှပြီ။ သင်ခန်းစာ အသစ်တက်တဲ့နေ့တွေဆို ကြည့်ဖြူ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ နေ မကောင်းဟန်ဆောင်ပြီး ဆေးသောက်မှောက်အိပ်ဖို့ ကြိုးစား တတ်သည်။ နံနက်ပိုင်း သင်္ချာချိန်တွေမှာ အသင်းတာဝန်ကျ တံမြက်စည်းလှည်းတာတို့၊ ရေအိုးခပ်တာတို့ကို အချိန် ကြာမြင့် အောင်ဆွဲပြီး အပြင်မှာနေရဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ တခြား ဘာသာတွေ အများနည်းတူလိုက်နိုင်ပါလျက် ဒီ သင်္ချာကျမှ ငါ ဘာဖြစ်ရတာလဲလို့တွေးရင်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် မချင့်မရဲ ဖြစ်ရတာ ခဏခဏ။

“ကေန္တ ငါ့ဦးနှောက်ကိုက သင်္ချာဉာဏ်နည်းတာ ထင်ပါရဲ့” လို့လဲ ဝမ်းနည်းမဆုံး။ လွန်သည့်တစ်ပတ် သင်္ချာ ချိန် နေ့လယ်ခင်းမှာ ဆရာမစာသင်နေတုန်း ပျင်းပျင်းနှင့် ငိုက်နေခိုက် ဘေးကပ်ရက်သူငယ်ချင်းက “ဟဲ့ ကြည့်ဖြူလင်း နင့်ကို ဆရာမခေါ်နေတယ်” လို့ပြောမှ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြောင်တက်တက်အမူအရာနှင့် ရှေ့ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“ငါ စာသင်ချိန်တွေမှာ အမြဲငိုက်နေတာပဲ ကဲ ရော့ ဟောဒီဘလက်ဘုတ်မှာရေးထားတဲ့ ပုစ္ဆာကို ရအောင် တွက်ပြ၊ မတွက်နိုင်ရင် နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်နေ” ဆိုသည့်

နှင့် အခက်တွေ့နေသည့်ကြည့်ဖြူကို ဆရာမက စိတ်မရှည်။

“ကြည့်စမ်း ဒီလောက်လွယ်တာလေးကိုတောင် မတွက်နိုင်ဘူးလား . . . တော်တော်ညှိတဲ့မိန်းမ သွား ညည်း ခုံပေါ်မှာတက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လက်မြှောက်နေ သွား”

ဆရာမ စိတ်ဆိုးချင်စရာကောင်းလောက်အောင် ငါ ည့်လေခြင်းဆိုသည့်စိတ်ဖြင့် ကြည့်ဖြူ မျက်ရည်ဖြိုင့်ဖြိုင့် ကျရသည်။ ကရုဏာသက်နေသည့် သူငယ်ချင်းတွေရှေ့က နေ ဖြစ်နိုင်ရင် ရုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်ချင်သည်။ ကြည့်ဖြူ ကျောင်းမတက်ချင်တော့ပါ။ ခက်ခဲသော သင်္ချာ ပုစ္ဆာတွေနှင့် ရင်မဆိုင်လိုတော့ပါ။ အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေး သွားလိုက်ချင်ပါပြီ။

အဲဒီနေ့က အိမ်ကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဝမ်းနည်းရှက်ရွံ့စိတ်နဲ့ ကြည့်ဖြူ ထမင်းတောင်မစားနိုင်။ တစ်နေကုန် မျက်နှာပွင့်တွေနေတာကို ရုံးကပြန်လာသည့် ဖေဖေတွေ့သွားတော့ အကျိုးအကြောင်း မေးသည်။

“ကြည့်ဖြူ ဒီနေ့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိ မတ်တပ် ရပ်ဒဏ်ပေးခံရတယ် ဖေဖေ . . . သင်္ချာတစ်ပုဒ်မတွက်နိုင် လို့” လို့ပြောလဲပြော စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုလဲငိုတော့ ဖေဖေ က နှစ်သိမ့်ထွေးပွေ့ရင်း . . .

“ငါ့သမီး သင်္ချာအားနည်းတာ ဖေဖေသိတယ် . . . အားနည်းနေမှန်းသိရင် ပိုပြီး အားစိုက်ရမှာပေါ့။ လောကမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အရာ ဘာမှမရှိပါဘူး သမီးလေးရယ် နော်”

“ဒါပေမဲ့ ကြည့်ဖြူကိုယ်တိုင်က ပုစ္ဆာတွေကို ကြောက်နေတာ . . . သင်္ချာသင်ချိန်ဆို စိတ်မပါဘူး၊ မုန့်ခိုး စားရင်စား မစားရင် ခုံမှာကျောခိုပြီး ငိုက်နေလိုက်တာပဲ”

“အေး အဲဒီလို ရှောင်ဖို့ကြိုးစားလို့လဲ အမှတ်ရ နည်းကုန်တာပေါ့ . . . ဒီမှာ သမီး ကျောင်းသားဆိုတာ ဘာသာရပ်တိုင်းကို နှံ့စပ်ရမယ်၊ ကျန်တဲ့ ငါးဘာသာဂုဏ်ထူး ရပေမယ့် သင်္ချာကျရင်ကျမှာပဲ . . . ရှောင်နေရင် ပိုဆိုးပိုပြီး နားမလည်တဲ့ဘဝကို ရောက်လိမ့်မယ်”

ဖေဖေပြောတာ နည်းလမ်းကျသလိုမို့ ကြည့်ဖြူ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ ရှောင်နေမယ် ဆိုရင် ပိုပြီးကြီးထွားပြီး အန္တရာယ်များလာလိမ့်မယ်၊ အခု နှစ်လယ်က စာတွေကို မနိုင်လို့ရှိရင် နှစ်ဆုံးဆို ပိုဆိုးသွားမှာ

က သင်္ချာည့်ဖျင်းရခြင်း၏ အဓိကပြဿနာရပ်တွေပေါ့။

“သမီးလေးက ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ချင်တယ်ဆို ရှေ့ဆက်အဆင့်မြင့်တဲ့ ပညာတွေသင်ဖို့ သင်္ချာဘာသာရပ် ကို မဖြစ်မနေ ကျွမ်းကျင်ရမယ်၊ အမြောက်အလီပေါင်း တွေကို ကျေညက်အောင် ကျက်ထားရမယ်။ ပုစ္ဆာရဲ့ သဘော တရားကို နားလည်ရမယ်။ မေးခွန်းဟောင်းတွေရှာပြီး ထပ် တလဲလဲတွက်ရမယ်။ ကိုယ့်ထက်တော်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ပေါင်းပြီး ပုစ္ဆာတွေတွက် အဖြေရှာ . . . အဓိက ကတော့ ကိုယ်အားနည်းတဲ့ဘာသာကို အချိန်နှစ်ဆတိုးပြီး လေ့လာ ရမယ်၊ အားထုတ်ရမယ်ကွာ ဘယ့်နယ့်လဲ”

“ဖေဖေပြောသလို ကြည့်ဖြူ ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

“အေး ငါ့သမီးက ဉာဏ်ကောင်းပြီးသားပါ။ စိတ်ဓာတ်လေးပြုပြင်ပြီး အာရုံစိုက်ဖို့ပဲ လိုတာ”

နောက်နေ့နောက်ရက်ကစပြီး သင်္ချာချိန်တွေမှာ ကြည့်ဖြူ ဝေဝါးဝါးမလုပ်တော့။ ဆရာမက ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် ရှင်းပြတွက်ပြချိန်မှာ အာရုံစိုက်နားထောင်ပြီး အဆင့်ပြောင်း တွက်ချက်ပုံတွေကို လေ့လာမှတ်သားသည်။ ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်သွားတာမျိုးဆို စိတ်ထဲအောင်းမထားဘဲ ‘ရှင်းပြပေးပါ’ လို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့တောင်းဆိုသည်။ အများတွက်နိုင်ရင် ငါလည်း ရကိုရရမယ်ဆိုသည့်စိတ်ဖြင့် ကြိုးစားမှတ်သားတော့ ထင်သ လောက် မဆိုးတာကို အားတက်ဖွယ်တွေ့ရသည်။ တစ်က နေ ဆယ့်ခြောက်ထိ အလီပေါင်းတွေကို ထပ်တလဲလဲ ကျက်မှတ်ထားခြင်းကလည်း ပုစ္ဆာတွက်ရာမှာ များစွာ အထောက်အကူပြုလို့ အရင်လို စိတ်မညစ်ရတော့ပါ။ အားလပ်ချိန်တွေမှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ခက်ခဲတဲ့ပုစ္ဆာတွေ ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်ရှင်းပြ အဖြေရှာကြ၊ ပုံစံတူ မေးခွန်းဟောင်းတွေ ရှာဖွေအဖြေထုတ်ကြနှင့် သင်္ချာဘာသာ ကို တစ်ခြားဘာသာတွေထက် လေ့လာချိန်ပိုယူခဲ့တော့ ခြောက်လပတ်စာမေးပွဲကြီးမှာ သင်္ချာရမှတ် ရှစ်ဆယ်ကျော် ဖြင့် ကြည့်ဖြူ အဆင့်သုံးအထိ တိုးတက်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ နိဗ္ဗိဒ်ကဒ်ထဲက ရှစ်ဆယ့်ခြောက်မှတ်ဆိုသည့် သင်္ချာရမှတ်ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ဖြူ မျက်ရည်ရစ်စရာအောင် ပျော်မိသည်။ နည်းလမ်းပြသည့် ဖေဖေကိုလည်း လေးစားချစ်ခင်မဆုံး။ အရင်လို သင်္ချာချိန်တွေမှာ ပုန်းကွယ်နေရသည့် ပုစ္ဆာမျိုး သူလေးဘဝကနေ လွတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။ ခုတော့ ကြည့်ဖြူ သင်္ချာ ကြောက်သူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပါ။

How many times does the letter J appear in the box?
Colour the boy.

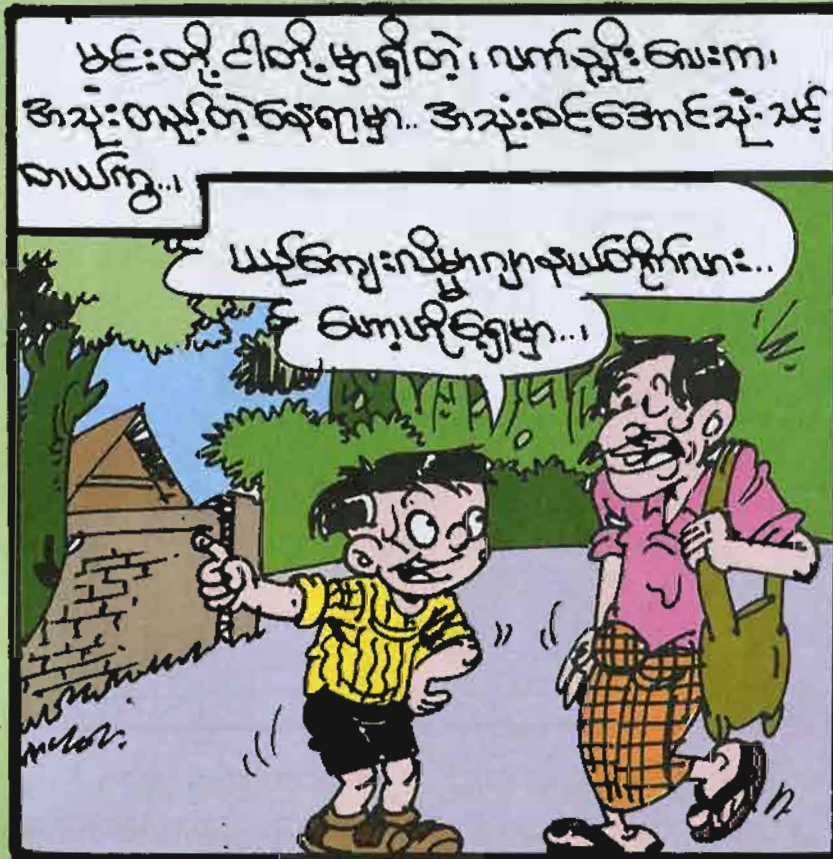
J	I	O	J	A
O	J	Z	O	B
J	Z	J	Z	C
J	I	J	J	J
Z	J	Z	O	D
J	J	O	J	Z
A	B	U	C	E
J	O	J	J	K
L	T	C	H	D
R	C	E	S	F
X	R	Q	G	H

Colour the picture.

အောင်ဇေယျ
ရဲဘော်

ထိုက်ထိုက်လိမ္မော်
ပျဉ်းပျဉ်း ကလေးကလေး

မင်းလက်ချိုးပေးချစ်
ဖို့၊ သတိပေးလို့၊ ငါအသက်
ချမ်းသာရတာ... ခုန့်မှတ်
ရင်.. ငါ့ဆရာ..

ရွာမှာရွေးရွေးလာရတာဟာ
ဟော့ဟော့ကလေးသွားရတာ..

ကျေးဇူးပါ
ခုနီသတိပေးချစ်တာကို..

ကိုင်း... ပေါက်တယ်ဆရာ..
မင်းတို့ငါတို့လို့လက်ချိုးပေး
တွေကို..

အကျိုးဖြစ်ထွန်း
စေတို...

ကုသိုလ်လက်ချိုးပေးတွေအဖြစ်..
အသုံးပြုရအောင်ရတာ..

သိသွားပါဖို့
ချစ်သွားပါဖို့..

တစ်ချက်လုံးရင် တစ်ရက်အသက်ပိုရှည်အောင်ပါ
ကိုသွား

ရေညှိ... ဒါနဲ့ နှစ်ကပ်ငါမေးစရာ
ရှိတယ် စိတ်ဝင်စားမဆိုးနဲ့နော်
အခု... နှစ်အဖေဆီတာ အရင်း
မဟုတ်ဘူး ပထွေးဆို...

အေးလေ... မှန်တာပေါ့!
အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ

အင်း... ပထွေးဆိုတာ
အကျင့်ကောင်းဘူးလို့
အေးမို့ပြောဖူးတယ် သူတို့
လမ်းထိစာတောင်အပ်ချင်
မကောင်းတဲ့ပထွေးရှိ
တယ်ဟဲ့...

ပထွေးတိုင်းတော့အကျင့်
မကောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး
မကောင်းတာသူရှိသလို
ကောင်းတာသူလည်းရှိပါ
တယ်ဟဲ့...

နေပါဦး... နှစ်ပထွေးကရော
နှစ်အပေါ်ကောင်းရဲ့လား

ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ရင်းငြိတော့တောင်
ကောင်းခဲ့တာ ဒါကြောင့်လည်းငါက
မိဘအရင်းလိုသဘောထားပြီးပြုစု
စောင့်ရှောက်ကျေးဇူးဆပ်နေရတာပေါ့

ငါအခုလို ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာတာ
ရယ်... လုံလောက်ထိစာနေထိုင်ခွင့်ရတာဟာ
ငါ့အဖေရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်ပဲလို့ပေါ့

ဘယ်လိုဘယ်လို
ရှင်းပြစ်မိပါဦး...

ခံရ

မိုးကြိုး... ၁၀... ၁၁

အင်း... မိုးကြိုး...
ချောင်းကြီး...
အင်း... မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...

မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...

မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...

မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...

မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...

မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...

မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...

မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...

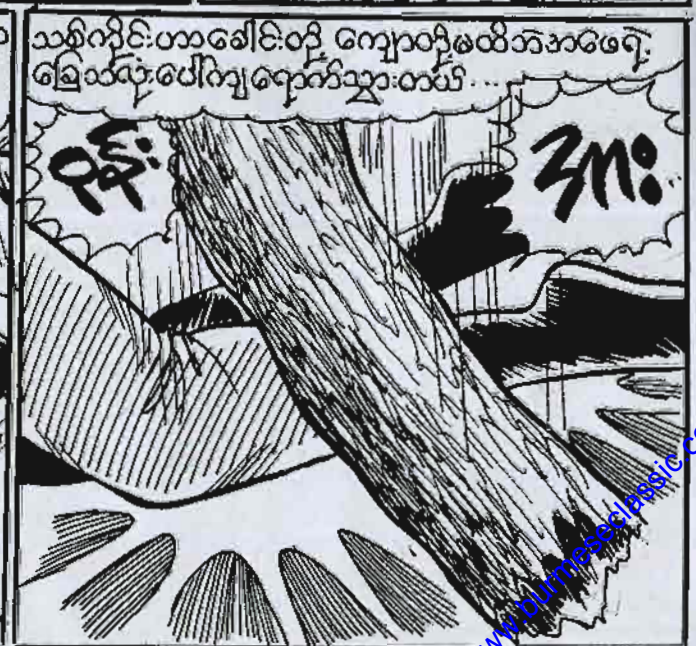
မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...

မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...
အင်း... မိုးကြိုး...

စာမျက်နှာ (၁၆) မှအဆက် . . .

ပြင်ထန်လှတဲ့ဒဏ်ရာကြောင့်
အဖေ့ရဲ့ ခြေတစ်ဖက် အမြဲတိမ်
လိုက်ရတယ်...

ဒါတောင် ခြေတစ်ဖက်တည်းနဲ့ဈေး
ရောင်းပြီ ငါ့ကိုပညာသင်ကြားပေးခို
သေးတယ်လေ...

မေမေက အဖေ့ကို နားခိုင်း
ပါသေးတယ် ဒါပေမယ့်...

ငါနားလို မဖြစ်သေး
ပါဘူး ကိုယ့်သမီးသေရဲ့
ပညာရဲ့ ကရှိသေး
တယ် မိဘတို့လား...

ပညာကိုရဲ့ ခန်းတိုင်တို့
အထိ အဖေက သင်ကြား
ပေးလို့ ငါလည်း ခုလိုပညာ
တတ်တစ်ယောက် ဖြစ်
လာတာပေါ့...

ဒါကြောင့်မို့... လောကနိယာမအတိုင်း
အဆိုးအကောင်း ဆိုတာ ဒုန့်တို့နောက်
ပေါ့... အဆိုးချည်း ပြင်ပြောင်းမရသလို
အကောင်းချည်း ပြောင်းပြောင်း
ပါဘူး...

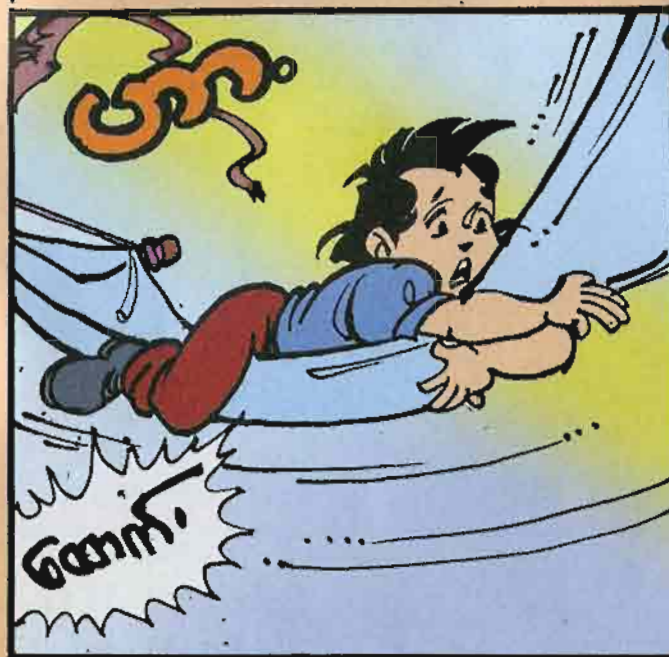
အေးလေ... ဟုတ်ပါတယ်... ခင်
အခုလို ရှင်းပြလိုက်တာ မှတ်
ငါလည်း သဘောပေါက်သွား
တော့တယ်...

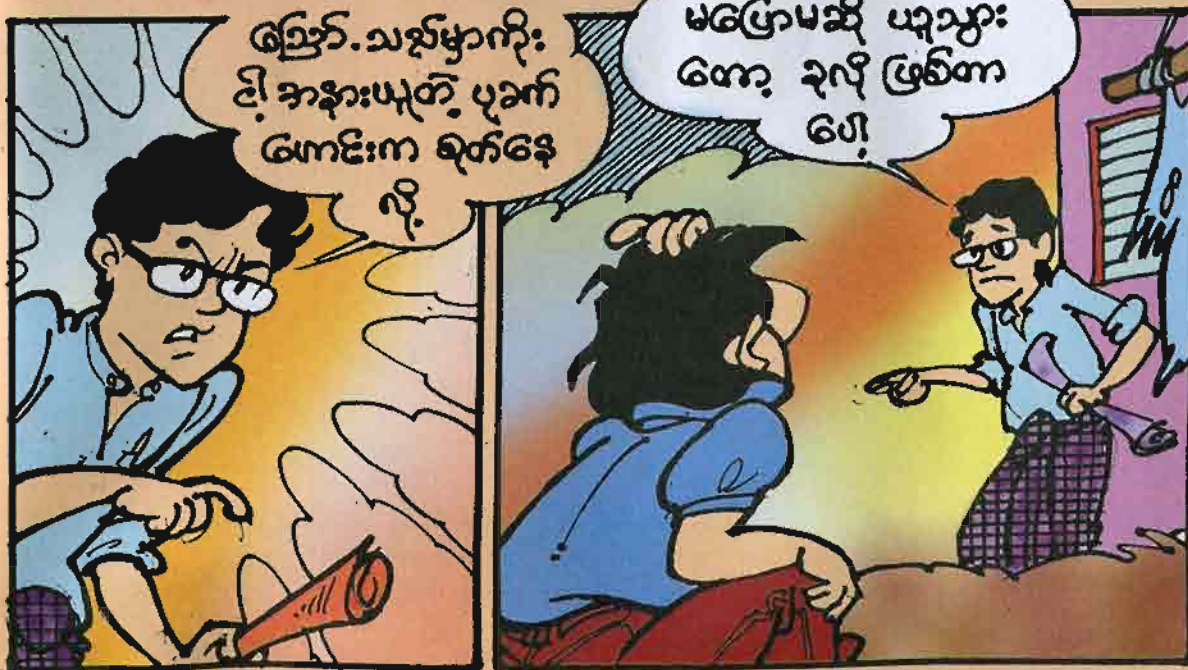

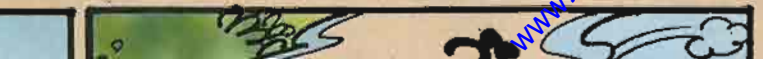
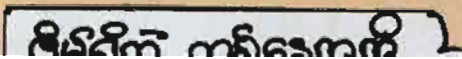
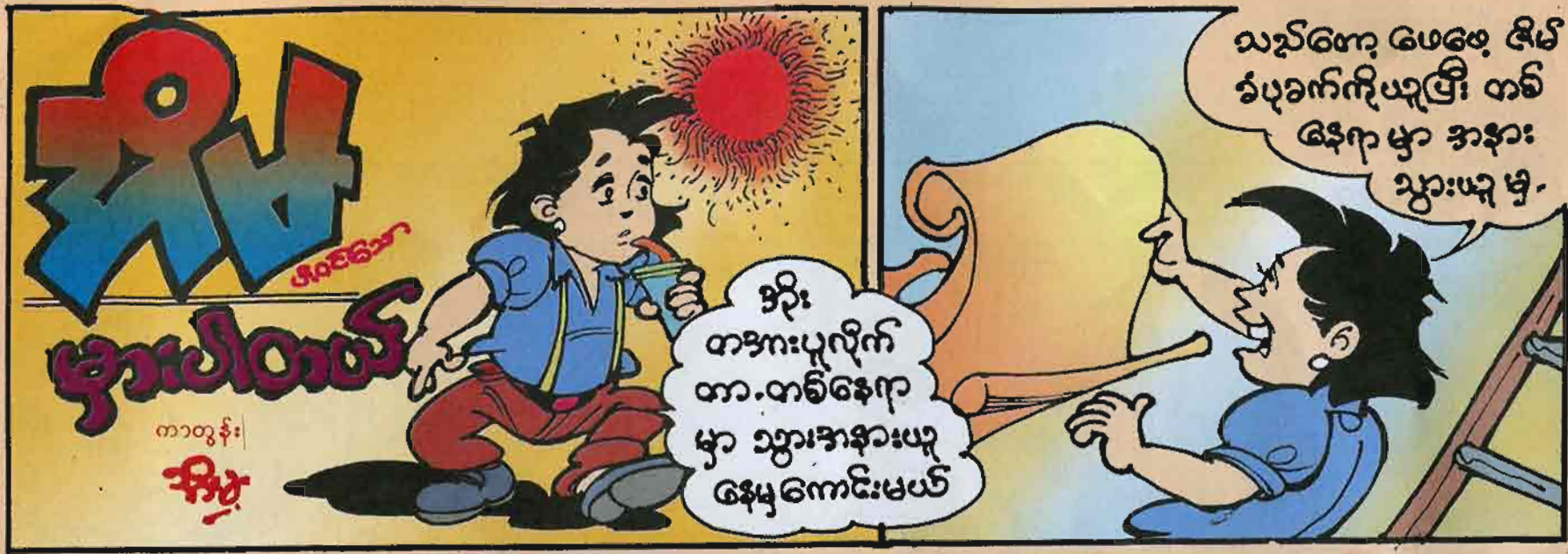
ပထွေး ဆိုပေမယ့် ကိုယ်ရဲ့
အဖေ့ရှင် ကိုသိကောင်း တဲ့
သူလည်း လောကမှာ ရှိတယ် ဆိုတာ
ငါက သက်သေပြနိုင်ပါတယ်...

အေး... မှန်တာပေါ့!
စင်သလားလေ...

နောက်ကျောခုံးမှအဆက် . . .

ငါ့မိတ်တူ တစ်နေရာကို
သွားရှာမယ်. လော ဟိုရွာ
က သစ်ပင်မှာ နေရာ
ကောင်းတယ်

သစ်တစ်ခါ
တော့ အဆင်ပြေ
မှာပါ..

BURMESE
CLASSIC
.com

